

- Îți dai seama, Honza? spuse el cu o voce stinsă. Am zburat mii de kilometri pentru o bere de 7,50 \$ și o țăcănită, vânătoare de demoni, care m-a atacat când a aflat că sunt din Transilvania.

Boston, 2006

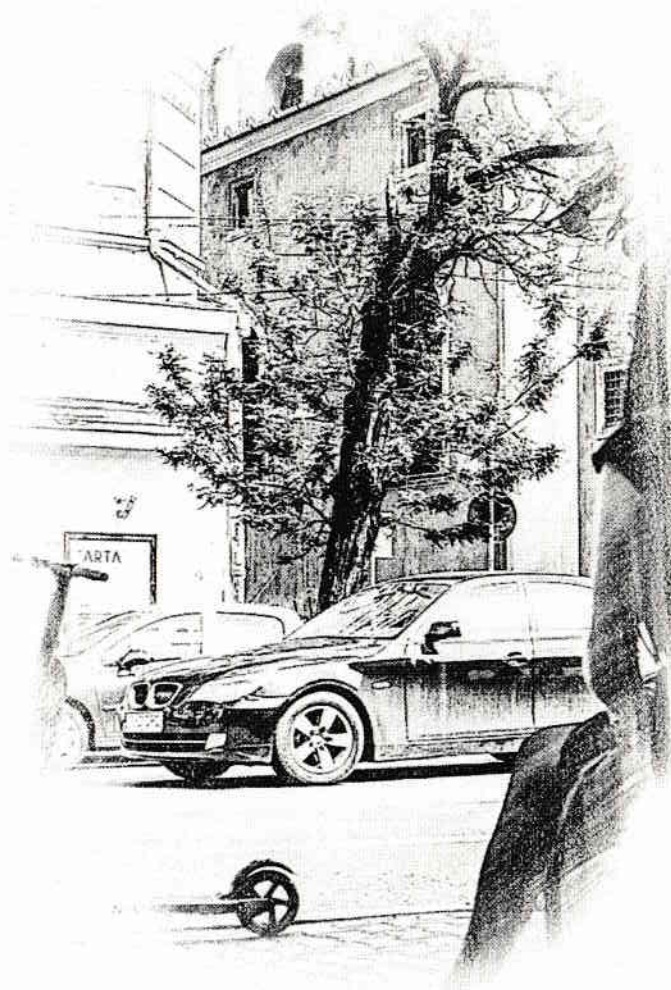
CUPRINS

întâlnirea	3
divorțul.....	8
obiectivul	13
cu gust de bere	17
Lache'	21
Bergamo.....	25
clubul	29
strada.....	33
autobuzul	38
mimul.....	42
3 tipuri	45
concluzia	48
rezumat.....	55
raționament	62
destinul	66
de ce?.....	78
pușlama.....	79
o zi din jurnal.....	82
proteza.....	85

evenimentul	90
Respect pentru oameni și cărți priveghiul	92
vânzări	96
Monet	105
călătoria	109
Joe's Bar	114

Întâlnirea

Stă în fața mea de câteva minute, nu am curaj să o ating încă. Nu ne-am văzut de două decenii, iar azi, absolut întâmplător, ne-am surprins în cafenea, ne-am urmărit câteva secunde ochii, ne-am recunoscut... am salutat-o, am invitat-o la masa mea. Amicul meu tocmai se ridicase să plece, își terminase cafeaua și apa. Acum că a văzut-o, ar mai fi stat să o cunoască, se vedea că era curios, dar era ciudată situația, el se ridicase să plece și el nu este genul care să revină asupra deciziilor luate – crede că îl fac să pară slab în fața celorlalți. Naiv, eu aș fi stat. Totuși cred că privirea mea i-a transmis mesajul potrivit, și-a luat geanta lui de IT-ist cu laptopul lui „fancy” și trotineta lui electrică parcată în fața cafenelei și a plecat. Ducă-se! Oricum nu a apreciat niciodată feminitatea naturii, a existenței lui neînsemnate, pentru el codul binar este o definiție strict masculină, acolo unde el vede reguli și proceduri eu văd unduiri sinusoidale neregulate, valuri de emoții, zâmbete, râsete, drăgălășenie, feminitate, soluții fără de rezolvare, certuri, emoții, reproșuri, gâlceavă, toate construite pe un turn de frumusețe, gesturi și surâsuri. Cred că de asta îmi place să beau cafeaua cu el la prânz, el este tot ceea ce nu sunt eu, el mă echilibrează și mă ține pe linia de plutire, mă aduce la realitatea crudă a străzii unde chiar și cafeaua de pe masă are un preț. El reprezintă luxul, dar și obligația de cinci

lei a ceșcuței de cafea. Cred că îi înțeleg abordarea și ancorarea în seriozitate și obligații onorate, dar refuz să defilez în numele valorilor sale. După cum spuneam, el mă ține pe linia de plutire, mă ajută să păstrez aparențele în fața celorlalți, el este prietenul meu. Dar gata, a plecat, ne vedem și mâine în pauza de prânz exact în același loc, la cafeneaua de pe străduța umbrită din centru. Mă întorc la diva mea. E tăcută, în afară de acel salut inițial nu a mai zis nimic. Doar stă și mă privește. Oare cât să fi trecut de atunci? Mă măsoară în continuare... Cine ar fi crezut? Chiar azi, când am și eu un respiro, să ne întâlnim așa într-o cafenea pe nepusă masă? Probabil că așteaptă să-mi dau eu drumul, să-i povestesc despre eventuala soție, cei câțiva copii și cariera strălucită, pe care cel puțin teoretic ar trebui să o am. Eii... blonda mea dragă, nimic din toate acestea. Am rămas același, serios în principiu, dar nehotărât în chestiunile principale. Când ne-am despărțit noi doi, lucrurile erau adolescente, nu aveam aceste întrebări, dar cred că la asta se așteaptă, să o fac să înțeleagă că mie chiar îmi merge bine fără prezența ei, că sunt unul dintre acei norocoși care nu au avut nevoie de prezența ei divină pe unul dintre umeri. Și așa și este, o dată luată decizia, eu nu m-am mai uitat înapoi, am renunțat la unduirile ei blonde, dar și ale altora. O vreme am făcut obsesie pentru brunete. M-a ținut până am dat de prima roșcată din viața mea. Ea a fost cu totul și cu totul altceva, ea mi-a umplut sufletul de fericire, singurul moment din existența mea când chiar simțeam greutatea sufletului. Eram fericit! Greutatea asta nu era dată în sistemul metric cu care sunteți voi familiarizați, era unul bazat pe grade de fericire... și eu eram

sus, la cel mai înalt nivel. Acolo m-a dus roșcata aia... și de acolo am căzut când mi-a dat drumul. M-am lovit rău, m-a durut, mi-a mutilat fizicul și sufletul. După toată experiența aia am rămas pustii, fără orizont, purtam o grimasă stearpă, fără emoții, care m-ar fi calificat pentru orice post liber la Pompe Funebre. O vreme nu am vrut să mă mai implic în nimic mai serios, nu am reușit să rămân fidel nimănui, mereu schimbam, căutam, exploram, mereu eram nemulțumit, nu dădeam șanse relațiilor să se așeze, totul se baza pe consum și satisfacție rapidă. Erau acele relații nocturne care îmi livrau doza necesară de atenție asemenea unui narcoman înrăit. Am ajuns să urăsc mai tot ce gravita în jurul meu. Parcă nimic nu avea gust, nimeni nu îmi oferea salvare. A durat o vreme până să înțeleg că viața ține de momente mărunte de bucurie și fericire, că nu există acel grafic ascendent al fericirii la care visează toți. Acela este în reclamele pentru consumatori, dacă ai noroc înveți să te bucuri de fiecare moment, surâs, rază a soarelui, prezență feminină și orice altceva îți încântă sufletul. Probabil că m-am maturizat...

- Mai stai?

- Dar tu nu ai plecat? Îl întreb pe amicul meu care se așezase deja pe scaunul pe care-l părăsise de câteva minute.

- Nu, mai stau! și își pune paharul pe masă.

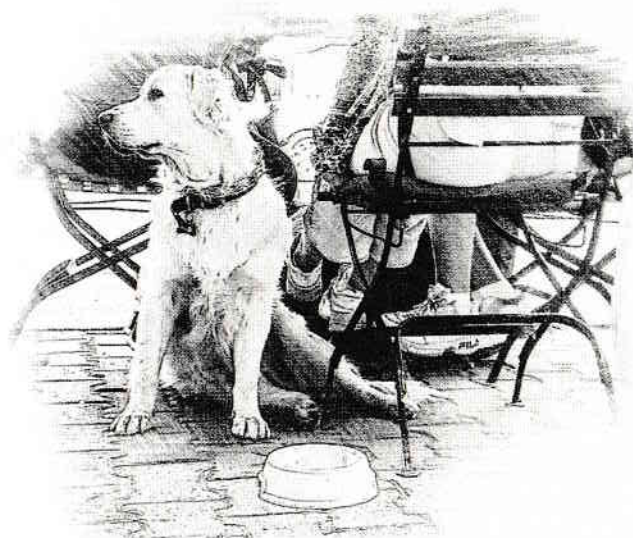
- Păi cum? Nu aveai o sedință?

- Ba da, dar este mai important momentul acesta. Cred că pot să mai aștepte zece minute. Hai noroc!

V-am zis eu, el este prietenul meu care îmi este mereu aproape și mă susține chiar cu riscul de a mă surprinde

câteodată. Întind mâna spre ea, îi șterg condensul de pe frunte, dau noroc și trag o gură bună de bere blondă. Este exact ca cea de acum douăzeci de ani de lângă liceu, poate mai bine îmbrăcată și cu o siluetă mai bine conturată, dar are același gust și savoare.

Cluj-Napoca, 2019

divorțul

- Ce faci? se aude vocea din difuzorul telefonului.
  - Beau o bere. Pardon, beau o bere din banii de ultima rată a lunii iulie. Asta fac!
  - Bine, bine, dar rata? se aude vocea râzând.
  - Rata va fi o chestiune viitoare. Am zis rata lunii iulie.
- Astăzi suntem în 5, mai avem până în 31.
- Mai stai?
  - Pentru tine mai stau și pentru berile aferente ratei din luna august.
  - Ajung în zece minute.
  - Hai!

La nivelul străzii unde sunt acum așezat în fund pe o periniță și cu spatele rezemat de o vitrină, mai este doar un Golden Retriever care este pupat și idolatrizat de stăpână și o trecătoare. Pe mine nu mă pupă nimeni. Eu mi-am plătit țapul de bere, el a primit apă gratis. Dacă m-aș apleca 90 de grade aș merita mila lor într-o manieră „homeless”, dar așa... o altă fustă roșie pupă potaia expunându-și pulpele crude ochilor mei și vitrinei din spate... acum o alta... alta... alta... trebuie să-mi cumpăr un pupăcios din asta. E liniștit, nu pare pretentios, merge cu apă și boabe de la mall. Îl țuc de două ori și-mi aduce dragoste. Ce altceva îți mai poți dori? Ar fi un element de bază, îți poate asigura superficialitatea străzii fără implicații majore.

Dar uite, tocmai am încheiat o dezbatere politică cu junii României. Nu aș vrea să par vulgar, pot face și politică într-o manieră constructivă la colțul străzii. Mi se par un pic intransigenți, dar pe gustul meu. Îi văd reprezentând viitorul. Chestiile astea comunistoide pentru toți nu mă reprezintă. Ceea ce este muncit și meritat nu pervertește și schilodește sufletul sau independența creierului așa cum o facăștia de dau de toate la toți pe nimic. Adică, în cazul de față, pe asta îl mângâie din nou o alta pe gratis și el e parțial indiferent, însă eu, cu siguranță, aș fi mai recunoscător. Chelnerița mai aduce niște apă pentru el, mie îmi pune nota în față... mno, chestiile astea dor.

„Ideea e că vreau să divorțez!” spune fusta bleumarin care trece prin fața mea. Este diafană, parcă plutește, are un cap frumos și două picioare pe măsură. Gata, am scăpat, a trecut, a lăsat doar urma unui parfum și subiectul tranșat în rețeaua mobilă.

- Ești în iulie sau în august? mă întreabă amicul meu ce se oprișe cu bicicleta în dreptul berii mele de pe caldarâm.

- Doar în iulie, nu mă grăbesc. Hai că ți-am ținut și ție loc lângă mine. Aici e super, simți pulsul străzii. Leagă bicicleta mai încolo, de pomul unde e și a mea. Lasă-le să-și țină companie.

În vreme ce el o imobilizează cu lanțul de castitate ca să nu facă pui și pedale cu un altul, eu ascult din nou ecourile străzii. Pe lângă traficul auto, poți percepe ușor cele două localnice, româna și maghiara, dar și comunele franceză, engleză și germană. Ia, uite, un discurs iberic măsliniu care accentuează probabil ceva foarte puțin important. Mai încolo,

un flăcău o arde pe arabă. Majoritatea lor reprezintă studenți, dar mai sunt și turiști și oameni de afaceri.

- Cum ești? mă întreabă amicul meu ce-și luase locul în loja VIP-urilor de la nivelul străzii.

- Foarte bine, berea este super, picioarele pe măsură, mă irită un pic câinele ăsta din față, fiindcă monopolizează toată atenția trecătoarelor. Pe noi, restul, ăștia de cotizăm la terasa asta, ne ignoră. Un pic frustrant.

- De ce nu ai spus? Aduceam câinele.
- Nu m-am gândit la asta... probabil eram prea prins.
- De către cine?
- De stradă... cum de cine?

Divorțul se întoarce și-l năucește și pe amicul meu. Îl las să o măsoare în liniște, nu vreau să-i stric momentul. Se scutură de idei și se întoarce la mine.

- Divorțează, în cazul în care te interesează.
- Da? O cunoști?
- Nu o cunosc, dar știu că divorțează. Am aflat înainte să vii tu, se confesa la microfonul mobilului. Deci... e liberă!

- Nu ai de unde să știi asta! Poate o face pentru o altă dragoste și atunci toată discuția este pe degeaba.

- Sunt acri strugurii?
- Da, sunt, dar și experiența mea în materie de divorțuri este suficient de vastă ca să-ți confirm că fiecare dintre divorțuri este mult prea specific și întotdeauna în povestea asta apare la un moment dat un Romeo, care susține cel puțin bagajul emoțional al proaspetei divorțate. Afirmția este valabilă și pentru Juliete.

- Adică o fac degeaba, atât timp cât dau una pe alta. Să înțeleg că în direcția asta bați? Schimbă doar o față, fără să se schimbe ei înșiși, fără să lase de la ei?

- Da și nu, doar cunoști și tu destui bolovani care nu au ce căuta pe lângă femei. Poate mai degrabă într-un ring de K1. Dar acelea sunt extremele. Mă gândeam mai degrabă la o falsă nevoie de independență, senzația asta de încorsetare și obligații zilnice. Acel blocaj în comunicare. Cred că în acest punct se plantează sămburele discordiei, care în multe cazuri încolțește și prinde rădăcini. Dacă mai dă și de un grădinar dibace, atunci s-a dus naibii totul... pe scurt cred că asta ar fi.

O alta se oprește și mângâie câinele din fața noastră. Nu se satură cu una cu două, insistă, intră în povești cu el, îl scarpină după urechi, socializează cu stăpâna.

- Ți-am zis eu! Trebuie să-mi iau și eu un pupăcios din ăsta! Măcar cu împrumut!

- După cum ți-am spus, vezi că ăștia sunt purtători de ghindă.

- Hai, lasă-mă cu analogiile tale, ghindă, stejar, semințe și restul, pe mine mă marchează atenția pe care o primește. Totul e gratis!

- Corect! Chiar și divorțul!

Cluj-Napoca, 2019